

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 004673 19 Квлз
БањаЛука, 06.08.2020. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Смиљане Мрша као предсједнице вијећа, Обрена Бужанина, Биљане Томић, Едине Чупељић и Мерсиде Бјелобрк као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против осуђеног Ј.С., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости браниоца осуђеног, адвоката И.А. из М., изјављеном против правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 004673 19 Кж 2 од 20.08.2019. године, у сједници вијећа одржаној дана 06.08.2020. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости браниоца осуђеног Ј.С., поднијет против правоснажне пресуде Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 004673 19 Кж 2 од 20.08.2019. године.

Образложење

Побијаном пресудом Врховног суда Републике Српске број 13 0 К 004673 19 Кж 2 од 20.08.2019. године одбијена је, као неоснована, жалба браниоца оптуженог Ј.С. и потврђена пресуда Окружног суда у Добоју број 13 0 К 004673 18 К 2 од 21.12.2018. године, којом је оглашен кривим оптужени Ј.С., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 49/03, 108/04, 37/06, 73/10, 1/12 и 37/13, у даљем тексту: КЗ РС) те осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 10 (десет) мјесеци, и изречена му је мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 2 (двје) године. Оптужени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, чија висина ће бити одређена посебним рјешењем.

Против те пресуде захтјев за заштиту законитости (у даљем тексту: Захтјев) је благовремено поднио бранилац осуђеног адвокат И.А. из М., због повреде Кривичног закона и повреде одредаба из члана 311. став 1. тачка г) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“ број 53/12 и 91/17 и 66/18, у даљем тексту: ЗКП РС), с приједлогом да се побијана пресуда преиначи тако што ће се оптужени Ј.С. ослободити оптужбе да је починио предметно кривично дјело, или да му се примјеном принципа блажег

кажњавања изрекне блажа казна или условна осуда, или да се укине у цјелости првостепена и другостепена пресуда и предмет врати на поновно одлучивање Окружном суду у Добоју.

У одговору на Захтјев замјеник главног републичког јавног тужиоца Светлана Брковић је оспорила основаност Захтјева и предложила да се исти одбије у смислу одредби члана 355. ЗКП РС.

Приликом одлучивања о Захтјеву, овај суд се, примјеном одредби члана 354. Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС), ограничио на испитивање само оних повреда закона на које се позвао подносилац Захтјева, те је одлучено као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Захтјев за заштиту законитости се, у смислу одредбе члана 350. став 1. ЗКП РС, може поднијети против правоснажне пресуде само у случајевима повреде Кривичног закона, те повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС (која се манифестује у повреди права на одбрану), а уз ограничења прописана у ставу 2. и ставу 3. овог члана. Тим ограничењима је искључена могућност улагања овог правног лијека ако није изјављена жалба на првостепену пресуду, као редовни правни лијек, а на наведене повреде материјалног и процесног закона се није могуће позивати у Захтјеву, ако нису биле изнесене у жалби (осим ако се ради о повреди учињеној у жалбеном поступку). Осим тога искључена је могућност улагања овог правног лијека против пресуде Врховног суда донесене у трећем степену.

У конкретном случају, Захтјевом су као основ побијања правоснажне пресуде означена оба законска разлога предвиђена одредбом члан 350. став 1. тачке а) и б) ЗКП РС. Повреда Кривичног закона је у истом облику била изнесена и у жалби браниоца на првостепену пресуду, док повреда права на одбрану, као битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) ЗКП РС није истицана као жалбени основ, међутим аргументима у образложењу Захтјева се тврди да је ова повреда учињена у жалбеном поступку.

Образлажући тврдњу о учињеној повреди права на одбрану у жалбеном поступку Захтјев истиче да другостепени суд није дао разлоге за жалбене приговоре од одлучног значаја којима је оспорена правилност чињеничне основе на којој је заснована осуђујућа пресуда, а првенствено приговоре којима је указано на контрадикторност изведених доказа (налаза и мишљења оба вјештака саобраћајне струке, те налаза саобраћајних вјештака са налазом и мишљењем вјештака др Цуркића али и са осталим provedеним доказима). При томе се у образложењу Захтјева не прецизира на које чињенице од одлучног значаја се односе противрјечности у налазима вјештака, нити се конкретизују остали provedени докази за које се тврди да су у противрјечности са налазима саобраћајних вјештака.

Неоснован је наведени приговор Захтјева заснован на тврдњи да је у поступку доношења побијане другостепене пресуде повријеђено право на одбрану оптуженог на начин што другостепени суд није дао разлоге на жалбене приговоре од одлучног значаја.

Наиме, када су у питању одлуке суда више инстанце (с обзиром на природу одлуке), према пракси Европског суда коју слиједи и Уставни суд Босне и Херцеговине у својим одлукама, довољно је да образложење одлуке садржи слагање са утврђењем нижестепеног суда, тако што ће виши суд у образложење своје одлуке инкорпорирати или упутити на разлоге из образложења нижестепеног суда, или на други начин указати да се слаже с њима (види Европски суд, *Гарциа Руиз против Шпаније*, 1999-I; Уставни суд, *АП 2137/14* од 15.04.2015. године). Суштински захтјев, када се ради о одлуци вишег суда, је да виши суд укаже на то да је размотрио питања истакнута у жалби која су била од суштинског значаја (Европски суд, *Хелле против Финске*, 1997-VIII, 26 ЕНHR 159) и да жалбу није одбио прије него што ју је претходно размотрио (Европски суд, *Линднер I Хаммермауер против Румуније*, ХУДОЦ [2002]).

У конкретном случају, супротно тврдњи Захтјева, сви жалбени приговори браниоца осуђеног, укључујући и оне приговоре које Захтјев апострофира (којима се указује на међусобну контрадикторност налаза и мишљења саобраћајних вјештака С.С. и Ц.Л., те контрадикторност њихових налаза са налазом и мишљењем вјештака др Љубомира Цуркића), су размотрени и оцјењени у образложењу побијане другостепене пресуде на страни 3. и страни 4. пасус 1. Прихвативши да је првостепени суд правилном оцјеном доказа, на начин прописан одредбом члана 295. ЗКП РС (оцјеном сваког доказа појединачно и у међусобној повезаности), правилно утврдио чињенице од одлучног значаја на којима је заснован закључак да је предметну саобраћајну незгоду проузроковао оптужени кршењем саобраћајних прописа наведених у изреци пресуде, другостепени суд образлаже да су за такав закључак дати ваљани разлози у образложењу пресуде првостепеног суда. При томе се посебно апострофира да је дат критички осврт о образложењу првостепене пресуде налаза вјештака саобраћајне струке С.С. и Ц.Л. и наведени аргументи изнесени у оцјени оног дијела налаза у којима постоје несагласности вјештака.

Из наведеног недвосмислено произлази да је другостепени суд испитао првостепену пресуду у вези са жалбеним приговорима, па оцјенио да је правилно утврђена чињенична основа те пресуде и да је правилно примјењен Кривични закон на ту чињеничну основу када су радње оптуженог критичног догађаја правно квалификоване као кривично дјело угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, те је упутио на разлоге из образложења првостепеног суда за такве закључке, оцјенивши их као ваљане и детаљно образложене. Па како ово представља прихватљив методолошки приступ образлагања одлука другостепених судова у смислу правних стандарда изражених у цитираним одлукама Европског суда и Уставног суда Босне и Херцеговине, онда нема мјеста тврдњи Захтјева о учињеној повреди права на одбрану у жалбеном поступку у форми изостанка разлога за релевантне жалбене приговоре.

Повреда Кривичног закона, као основ за подношење овог ванредног правног лијека против правоснажне пресуде, у смислу цитираних одредби из члана 350. ЗКП РС, подразумјева да су у тој пресуди потпуно и правилно утврђене

одлучне чињенице, а да је правилном примјеном закона на такву чињеничну основу, требало донијети другачију одлуку. Овим ванредним правним лијеком није прописана могућност побијања правоснажне пресуде због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, нити се повреда Кривичног закона као законски основ за овај правни лијек, може градити на тези о мањкавој чињеничној основи пресуде.

Аргументима у образложењу Захтјева се тврди да је повреда Кривичног закона почињена на начин да су изведени докази погрешно оцјењени (чиме се сугерише да је чињенична основа пресуде погрешна и непотпуна), па слиједом тога да је погрешно примјењено материјално право када је закључено да су се у радњама оптуженог стекла сва битна обиљежја кривичног дјела угрожавање јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС. Посебно се наглашава да су погрешно примјењене одредбе КЗ РС у погледу изрицања врсте и висине кривичне санкције из разлога што нису довољно цјењене све олакшавајуће околности на страни оптуженог.

При томе Захтјев у образложењу конкретизује које чињенице од одлучног значаја за постојање кривичног дјела у радњама оптуженог погрешно утврђење, као и чињенице у погледу којих је непотпуно утврђење побијаном пресудом. Такође се апострофирају олакшавајуће околности које, према тврдњи Захтјева, нису у довољној мјери дошле до изражаја приликом одлучивања о врсти санкције (сугеришући да те околности оправдавају изрицање условне осуде), односно код одмјеравања мјере казне затвора, уз тврдњу да те околности представљају основ за ублажавање казне осуђеном испод посебног минимума казне прописане за предметно кривично дјело.

Дакле, из наведеног произлази да се Захтјевом настоји ревидирати утврђено чињенично стање у побијаној правоснажној пресуди, на начин који би довео до другачије правне оцјене ревидиране чињеничне подлоге, а која би резултирала доношењем пресуде којом се осуђени ослобађа оптужбе да је починио предметно кривично дјело, или блажег санкционисања осуђеног за то кривично дјело.

На приговорима таквог карактера не може се заснивати тврдња о повреди Кривичног закона јер нужну претпоставку за позивање на овај основ побијања правоснажне пресуде, представља потпуно респектовање правилности чињеничне основе те пресуде, па како наведени аргументи Захтјева по свом карактеру првенствено одражавају приговор правилности утврђеног чињеничног стања на којем се заснива побијана пресуда, то се не може прихватити као основан приговор Захтјева да је побијана правоснажна пресуда донесена уз повреду Кривичног закона.

Када је у питању одлука о кривичним санкцијама, повреда Кривичног закона према одредбама члана 312. тачка д) ЗКП РС постоји само ако је у изрицању санкције прекорачено овлаштење које суд има по закону. Како је у конкретном случају осуђеном, у складу са општим правилима о одмјеравању казне, прописаним одредбом члана 37. КЗ РС, изречена казна затвора у границама прописане казне за кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС (на које се осуда по правоснажној пресуди односи), то се приговори подносиоца Захтјева о неадекватном вредновању олакшавајућих околности на страни осуђеног, не могу подвести под повреду

Кривичног закона у смислу цитираног законског прописа, која би се манифестовала у прекорачењу законских овлаштења суда при доношењу одлуке о казни.

Из изнијетих разлога, овај суд налази да поднесени Захтјев браниоца осуђеног није основан, јер повреде закона на које се позива подносилац Захтјева нису учињене, на што се и у одговору замјеника главног републичког јавног тужиоца на тај Захтјев правилно указује, ради чега је у смислу одредбе члана 355. ЗКП РС одлучено као у изреци, тако што је Захтјев одбијен.

Записничар
Соња Матић

Предсједница вијећа
Смиљана Мрша

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић